

BRNO 2013

HOST

TOM RACHMAN: IMPERFEKCIONISTÉ

Hrdinové románového debutu bývalého novináře Toma Rachmana jsou zrovna ideálními kandidáty na Pulitzerovu cenu. Představte si šéfredaktorku prožívající manželskou krizi či postaršího patřičného korespondenta, který byl kdysi váženým reportérem a velkým svůtcem, ale dnes nemá zbytnosti téma než chov strnadel. Nebo anorektickou redaktorku

ekonomického zpravodajství, jež se zaměřuje do drahého irského povaleče. Odborníci na nekrology a kritičky, i když životním cílem je „nic nečinit“, avšak rodná tragédie ho ironii osudu posune v kariéře. Mladého nativního kalifornského dopisovatele, snatického zdokumentovat „seculární životy islámských extrémistů“, kterého bez skupulí vysává starší kolega

Afektovanou osamělou a zatrpklou finanční redaktorku nebo korektorku sisyřovský bojáckého proti překle- pům typu Saddam Hussein nebo genicální et

pochyb, zmítání osudem. Jsou patetičtí i dojemní soudci. Rachman je zkrátka neodolatelný. Rachman je sleduje výsměšným perem mlůvni- ka opileckých postřetí a anekdoty nabitých u automatu na kávu.

pro střednictvím jedenácti let historie více než asi k jejich upadku

New York Times
Bestseller

Každý, kdo kdy byt jen přičichl k novinářině,
pozná, že Imperfekcionista jsou
opravdu příběhy ze života.

THE GUARDIAN

Bushova popularita zase prudce klesla

PAŘÍŽSKÝ KORESPONDENT LLOYD BURKO

Lloyd odhrne příkrývku a v bílém spodním prádle a černých ponožkách spěchá ke dveřím bytu. Přidrží se kliky a zavře oči. Pode dveřmi táhne; skrčí prsty u nohou. Ale na chodbě je ticho. Jenom o patro výš klapou podpatky. Zaskřípání žaluzie z druhé strany dvora. Jeho vlastní dech hvízdající v nosních dírkách.

Dovnitř pronikne vzdálený ženský hlas. Lloyd pevněji sevře víčka, jako by tím mohl zvýšit hlasitost, ale výsledkem je jen brebentění, muž a žena v bytě na druhé straně chodby si povídají u snídani. Vtom se otevrou dveře: ženský hlas nabere na intenzitě a prkna podlahy na chodbě zavržou — blíží se. Lloyd se vrhne zpátky, otevře okno na dvůr, postaví se k němu a zírá na svou výšeč Paříže.

Žena zaklepe.

„Pojď dál,“ řekne jí. „Nemusíš klepat.“ A jeho manželka poprvé od minulé noci vejde do jejich bytu.

Neotočí se, aby ji přivítal, jen vši silou přitiskne holá kolena ke kovovému zábradlí pod oknem. Eileen mu přihladí šedé vlasy na zátylku. Lloyd sebou překvapeně trhne.

„To jsem jenom já,“ uklidňuje ho.

Usměje se na ni, zatěká pohledem, pohne rty, nadechne se, jako by chtěl něco říct. Ale neřekne nic. Eileen to nechá být.

Nakonec se Lloyd odtrhne od okna. Najde ji, jak sedí před zásuvkou se starými fotografiemi. Přes rameno jí visí utěrka a z prstů si stírá vlhkost oloupaných brambor, jar, nakrájenou

cibuli, vůni naftalínu z dek, hlínu z truhlíků za oknem — Eileen je žena, která se všeho dotýká, všechno ochutnává, musí si všechno vyzkoušet. Nasadí si brýle na čtení.

„Co tam, prosím tě, hledáš?“ zeptá se jí.

„Jenom svou dětskou fotku z Vermontu. Chci ji ukázat Didierovi.“ Vstane, vezme si fotoalbum a dojde ke dveřím. „Večer už asi něco máš?“

„Hm.“ Lloyd kývne hlavou směrem k albu. „Kousek po kousku, co?“

16 „Co tím myslíš?“

„Stěhuješ se přes chodbu.“

„Ne.“

„Klidně můžeš.“

Proti jejímu přátelství s Didierem, mužem na druhé straně chodby, nic nenamítá. Tahle kapitola života — sex — není na rozdíl od něj pro Eileen ještě uzavřena. Je o osmnáct let mladší než on. Rozdíl, který ho kdysi přitahoval, je teď, když je mu sedmdesát, rozděluje jako propast. Pošle jí vzdušný polibek a vrátí se k oknu.

Prkna podlahy v chodbě zavržou. Dveře Didierova bytu se otevřou a zavřou — tam Eileen neklepe, prostě vejde.

Lloyd vrhne pohled na telefon. Jsou to už týdny, co prodal poslední článek, a potřebuje peníze. Vytočí číslo redakce v Římě.

Sekretářka ho přepojí na redaktora zpravodajství Craiga Menziese, plešatějícího mrzouta, který rozhoduje o většině z toho, co se objeví ve vydání. Menzies vysedává u svého pracovního stolu skoro pořád. Zprávy jsou jedinou náplní jeho života.

„Máš chvíli? Něco bych pro tebe měl,“ zeptá se Lloyd.

„Zrovna mám docela frmol. Můžeš mi to hodit do mailu?“

„Nemůžu, mám něco s počítačem.“ Lloyd žádný počítač nemá — pořád používá psací stroj z třiadevadesátého. „Můžu to vytisknout a odfaxovat ti to.“

„To mi to radši řekni. Ale zkus, prosím tě, ten počítač rozchodit.“

„Jasně, opravit počítač. Píšu si.“ Lloyd přejede prstem po stránce v poznámkovém bloku, jako by z ní mohl vydolovat lepší nápad než ten, který je tam načmáraný. „Měli byste zájem o speciální reportáž o strnadech? Je to francouzská delikatesa, pták — něco jako pěnkava — a jeho prodej je tady nelegální. Strčí ho do klece, vypíchnou mu oči, aby nevěděl, jestli je den nebo noc, a pak ho cpou od rána do večera. Když je vykrmený, utopí ho v koňaku a pak ho uvaří. Mitterrand ho měl k poslední večeři.“

„Hm,“ odpoví Menzies obezřetně, „promiň, ale kde v tom vidíš nějakou zprávu?“

17

„Není to zpráva. Jenom reportáž.“

„Máš tam ještě něco?“

Lloyd znovu přejede prstem po stránce. „Co třeba obchod s vínem: prodej růžového ve Francii letos poprvé překoná prodej bílého?“

„A je to pravda?“

„Myslím, že jo. Ale ještě to nemám potvrzené z druhého zdroje.“

„Nemáš tam něco aktuálnějšího?“

„Takže toho strnada nechceš?“ přeptá se Lloyd.

„Obávám se, že ho nemám kam dát. Dnešek byl nabitý — čtyři stránky zpráv.“

Všichni ostatní vydavatelé, pro které kdy Lloyd na volné noze pracoval, ho hodili do starého železa. Teď to vypadá, že deník — jeho poslední zaměstnavatel, poslední, pro koho ještě píše sloupky — ho taky pošle k vodě.

„Víš, že máme problémy s penězi, Lloyde. Od lidí zvenčí v poslední době kupujeme jenom naprosté trháky. Já netvrdím, že tvoje články nejsou dobré. Jenže Kathleen teď chce hlavně velké věci. Terorismus, jaderný Írán, vzrůstající Rusko. Všechno ostatní v podstatě bereme z agentur. Jde o peníze, ne o tebe.“

Lloyd zavěsí, vrátí se k oknu a zadívá se na domy šestého obvodu, na bílé zdi, špinavé v místech, kam pronikl déšť a kde

protékají okapy, na olupující se barvu, stažené žaluzie, dvory, na nichž se bez ladu a skladu válí jízdní kola obyvatel, řídítka, pedály a dráty zaklesnuté do sebe, na zinkové střechy posázené komínovými rourami žíhajícími bílou oblohu bílými pruhy kouře.

Dojde ke dveřím bytu, strne a zaposlouchá se. Možná se Eileen od Didiera nečekaně vrátí. Pro Kristovy rány, tohle je jejich domov.

18 Když se blíží čas večere, začne Lloyd se vším hlasitě třískat, práskne dveřmi o věšák a cestou ven předstírá kašel, jen aby měl jistotu, že ho Eileen na druhé straně chodby uslyší odcházet, přestože dneska večer nic neplánuje. Zkrátka nehodlá sedět na zadku a čekat na další charitativní večeri s ní a Didierem.

Aby zabil čas, prochází se po Boulevard du Montparnasse, koupí krabici *calissons* pro svou dceru Charlotte a vrátí se domů tak potichu, jak hlučně předtím odcházel. Když vejde do bytu, nadzvedne dveře v pantech, aby tolik neskřípaly, a opatrně je zaklapne. Nerozsvítí — Eileen by to mohla zahlédnout pode dveřmi — dotápe do kuchyně a nechá pootevřenou ledničku, aby viděl. Otevře si konzervu cizrny a pustí se do ní vidličkou. Všimne si, že má pravou ruku pokrytou stařeckými skvrnami. Přendá si vidličku do levé, věkem sešlou pravačku vrazí hluboko do kapsy kalhot a sevře hubenou koženou peněženku.

Byl na mizině už hodněkrát. Utrácení mu šlo vždycky líp než šetření. Ručně šité košile z Jermyn Street. Bedny Château Gloria 1971. Podíl na dostihovém koni, který skoro doběhl na dotovaném místě. Spontánní dovolená se spontánními ženami v Brazílii. Taxíky kamkoliv. Vezme si další vidličku cizrny. Sůl. Chce to sůl. Nasype si jí špetku do konzervy.

Za svítání leží pod vrstvou přikrývek a přehozem na postel — co tu není Eileen, přestal topit. Dneska půjde na návštěvu k Charlotte, ale vůbec se na to netěší. Převalí se na druhý bok, jako by se od ní chtěl odvrátit. Myšlenky se mu stočí k synovi. Jérôme je

milý kluk. Lloyd se znovu převalí. Je naprosto vzhůru, a přitom tak strašně unavený. Kdy se z něj stal takový lenoch?

Odhrne příkrývky. Zuby mu drkotají, když jenom ve spodním prádle a ponožkách zamíří ke stolu. Začne se probírat starými telefonními čísly — stovkami papírových útržků, secvaknutých svorkami, slepených izolepou nebo lepidlem. Je moc brzo na to, aby komukoliv volal. Zašklebí se na jména bývalých kolegů: redaktor, který ho zatratil za to, že chyběl na první pařížské demonstraci v osmašedesátém, protože se opilý válel s přítelkyní ve vaně. Editor, který ho poslal letadlem do Lisabonu, aby psal o převratu v čtyřiasedmdesátém, i když neuměl ani slovo portugalsky. Reportér, se kterým se na tiskovce Giscarda d'Estainga hihňali tak, že je vyhodili a osobně je pokáral tiskový mluvčí. Kolik z těchhle letitých čísel pořád ještě funguje?

19

Za závěsy v obývacím pokoji svítá. Roztáhne je. Slunce není vidět, ani mraky — jenom budovy. Alespoň že si Eileen neuvědomuje, že on je s penězi na dně. Kdyby na to přišla, snažila by se mu pomoci. A co by mu pak zůstalo?

Otevře okno, nadechne se, přitiskne kolena k zábradlí. Majestátní Paříž, rozpínající se do výše i do šíře, drsná i zženštilá, dokonalá symetrie, kterou člověk vnutil kameni, posekaným trávníkům a neposlušným růžovým keřům — to je jiná Paříž. Ta jeho je mnohem menší, je v ní on, tohle okno a vrzající prkna na chodbě.

Kolem deváté už pochoduje Lucemburskými zahradami. U Justičního paláce si trochu vydechne. Už nemůžeš? Seš línej parchant. Přinutí se pokračovat, přes Seineu, nahoru po Rue Montorgueil, kolem Grands Boulevards.

Charlottin obchod je na Rue Rochechouart — naštěstí ne úplně na kopci. Ještě je zavřeno, tak se Lloyd vydá ke kavárně, pak ale změní názor — na takový luxus nemá peníze. Zadívá se do výlohy dceřina obchodu, je plná ručně dělaných klobouků navržených Charlottou a vyrobených skupinou mladých žen ve

lněných zástěrách s vysokým pasem a v čepcích, ve kterých vypadají jako slučky z osmnáctého století.

Charlotte přijde po začátku otevírací doby. „*Oui?*“ řekne, když uvidí svého otce — mluví s ním jenom francouzsky.

„Obdivoval jsem vaši výlohu,“ odpoví jí. „Pěkně naaranžované.“

Charlotte odemkne a vejde do obchodu. „Proč máš kravatu? Někam jdeš?“

„Přišel jsem za tebou.“ Podá jí krabici: „*Calissons.*“

„Tyhle mi nechutnají.“

20

„Myslel jsem, že je máš ráda.“

„Já ne, Brigitte.“ Brigitte je Charlottina matka, druhá Lloydova exmanželka.

„Mohla bys jí to předat?“ zeptá se Lloyd.

„Nic si od tebe nevezme.“

„Tolik se na mě zlobíš, Charlie.“

Charlotte odpochoduje na druhou stranu prodejny a s výrazem přeborníka v boxu se pustí do úklidu. Vejde zákazník a Charlotte nasadí úsměv. Lloyd se přesune do kouta. Zákazník zase odejde a Charlotte se vrátí ke svému zápasu s prachem.

„Udělal jsem něco špatně?“ zeptá se Lloyd.

„Panebože — ty jsi tak egocentrický!“

Lloyd se zadívá do zadní části obchodu.

„Ještě tady nejsou,“ štěkne na něj.

„Kdo tady není?“

„Holky.“

„Tvoje zaměstnankyně? Proč mi to říkáš?“

„Přišel jsi moc brzo. Špatné načasování.“ Charlotte je přesvědčená, že Lloyd se pokouší dostat každou ženskou, co mu kdy představila, počínaje její nejlepší kamarádkou z lycea Nathalií, která jednou přijela na prázdniny do Antibes a ztratila ve vlnách vrchní díl bikin. Charlotte přistihla Lloyda, jak se dívá. Díky bohu se nikdy nedozvěděla, že mezi jejím otcem a Nathalií to později zašlo mnohem dál.

Ale tohle všechno je pryč. Definitivně to skončilo. Když se Lloyd ohlédne, vypadá to jako nesmysl — tolik zbytečného úsilí. Libido bylo tyranem jeho života, před lety ho vyvrhlo z pohodlné Ameriky do hříšné Evropy, za dobrodružstvím a dobýváním, čtyřikrát ho oženilo, stokrát častěji mu podrazilo nohy, pobláznilo ho, ponížilo a téměř zničilo. Ale teď už je milosrdně pryč, touha za poslední roky vymizela, stejně tajemná při odlivu, jako byla při přílivu. Poprvé od svých dvanácti let pozoruje Lloyd svět bez motivace. A je naprosto ztracen.

„Opravdu nemáš tyhle *calissons* ráda?“ zeptá se.

21

„Neprosila jsem se tě o ně.“

„Ne. To ne.“ Lloyd se smutně pousměje. „Nemohl bych pro tebe přece jen něco udělat?“

„Proč?“

„Abych ti pomohl.“

„Nepotřebuju, abys mi pomáhal.“

„Dobře,“ řekne. „Tak dobře.“ Přikývne, povzdechne si a otočí se ke dveřím.

Charlotte vyjde za ním. Lloyd se pokusí dotknout její ruky, ale ona se odtáhne. Podá mu zpátky krabici s *calissons*. „Nechci je.“

Doma se Lloyd probírá svými kontakty a nakonec zavolá starému kamarádovi, reportérovi Kenu Lazzarinovi. Ken teď pracuje pro časopis na Manhattanu. Vymění si novinky a užijí si pár minut nostalgie, ale celým rozhovorem se jako červená nit táhne nevyslovená prosba. Oba vědí, že Lloyd potřebuje laskavost, jenže se nedokáže rozhoupat a požádat o ni. Nakonec se přece jen donutí jít s barvou ven: „Co kdybych k vám chtěl něco upíchnout?“

„Nikdy jsi pro nás nepsal, Lloyde.“

„Já vím, prostě se zajímám, co kdyby.“

„Dělám teď online strategii — do obsahu už nezasahuju.“

„A můžeš mi dát na někoho kontakt?“

Poté, co si Lloyd vyslechne několik variant „ne“, zavěsí.

Sní další konzervu cizrný a zkusí znovu zavolat Menziesovi.

„Co kdybych dneska udělal přehled evropského obchodu?“

„To má teď na starosti Hardy Benjaminová.“

„Já vím, že ten nefungující mail je problém. Ale mohl bych to třeba poslat faxem. To je přece jedno.“

„Jedno je kolečko u trakaře. Podívej, pokud budeme potřebovat něco z Paříže, tak ti zavolám. Anebo mi brnkni, když budeš mít nějaký trhák.“

22 Lloyd si otevře časopis s aktuálními reportážemi z Francie v naději, že ukradne nějaký námět. Netrpělivě otáčí stránky — půlku jmen ani nezná. Tak třeba na téhle fotce. Co je to, proboha, za chlapa? Dřív věděl o všem, co se ve Francii šustlo. Na tiskových konferencích byl na špici útočné formace, ruku zvednutou, aby mohl obratem vypálit otázku od pomezí čáry. Na večírcích na ambasádách se s úšklebkem plížil k velvyslancům, zápisník v pohotovostní poloze v boční kapse. Dneska, pokud vůbec dorazí na tiskovku, je v zadní linii, něco si čmárá nebo pospává. Pozvánky s reliéfní ražbou se mu hromadí na stolku. Senzace — velké i malé — ho míjejí. Pořád je dost dobrý na to, aby dokázal napsat články o obyčejných událostech — ty může datlovat opilý se zavřenýma očima a sedět u toho ve spodním prádle.

Odhodí časopis s reportážemi na židli. O co se to snaží? Zavolá synovi na mobil. „Nevzbudil jsem tě?“ zeptá se francouzsky, jazykem, kterým spolu komunikují.

Jérôme přikryje telefon dlaní a odkašle si.

„Rád bych tě pozval na oběd, až budeš mít čas,“ řekne Lloyd. „Teď jsi asi na ministerstvu, předpokládám.“

Ale Jérôme má zrovna volno, takže souhlasí, že se sejdou v bistru poblíž Place de Clichy. Je to kousek od místa, kde mladý muž bydlí, i když přesná adresa Jérôмова bydliště je pro Lloyda stejná záhada jako jeho práce na francouzském ministerstvu zahraničí. Kluk je tajnůstkář.

Lloyd dorazí do bistra brzo, aby si zkontroloval ceny na jídelním lístku. Otevře peněženku a přepočítá hotovost, pak si sedne ke stolu.

Když Jérôme vejde, Lloyd vstane a usměje se. „Málem jsem zapomněl, jak moc tě mám rád.“

Jérôme si rychle sedne, jako by hrál židlovanou a právě ztichla hudba. „Chováš se divně.“

Lloyd přikývne: „Jo. Máš pravdu.“

Jérôme třepnutím rozloží ubrousek a prohrábne si rozpuštěné vlasy, čímž z nich vytvoří neuspořádanou zmeť. Jeho matka Françoise, divadelní herečka s prsty žlutými od cigaret, měla stejný zvyk cuchat si vlasy. Byla tak ještě přitažlivější, ale jen do chvíle, než přišla o práci a přestala o sebe dbát. Jérôme vypadá ve svých osmadvaceti ošuntěle a oblečený je jako z výprodeje — sametové sako s rukávy končícími v pülce předloktí a příliš těsná košile s jemným proužkem — z roztržené náprsní kapsy mu čouhají cigaretové papírky.

„Co kdybych ti koupil košili?“ vyhrkne Lloyd impulzivně. „Potřebuješ pořádnou košili. Sjedeme do Hilditch & Key, dole na Rivoli. Vezmeme si taxík. Pojd.“ Je to ukvapený návrh — na novou košili už Lloyd nemá. Ale Jérôme odmítne.

Lloyd se nakloní přes stůl a sevře svému synovi ruku. „Už je to věčnost — proboha, vždyť bydlíme ve stejném městě.“

Jérôme se odtáhne a začne studovat jídelní lístek. Vybere si salát s kozím sýrem a vlaškými ořechy.

„Dej si něco pořádného!“ protestuje Lloyd. „Co třeba steak?“ Usměje se a sklouzne pohledem k ceně steaku. Skrčí prsty u nohou.

„Stačí mi salát,“ řekne Jérôme.

Lloyd si taky objedná salát, protože je to nejlevnější položka. Nabídne synovi lahev vína a k jeho úlevě ji Jérôme odmítne. Lloyd zhltná jídlo a všechen chleba v košíku. Příliš mnoho cizrny a příliš málo masa. Jérôme zatím vyzobe všechen kozí sýr, ale salát ignoruje.

„Sněž i tu zeleninu, chlapče,“ poškádlí ho Lloyd anglicky. Jérôme nechápavě nakrčí čelo a Lloyd mu to musí přeložit do francouzštiny. Jérôme kdysi anglicky mluvil, ale Lloyd se odstěhoval, když bylo chlapci šest, a pak už moc příležitostí procvičit si angličtinu neměli. Zvláštní je, že Lloyd přitom ve tváři tohohle francouzského kluka vidí rysy svého dávno zemřelého otce z Ohia. Stačí si odmyslet vlasy a podoba je až zarážející — plochý nos a zamžené hnědé oči. Dokonce i ten Jérômův zvyk říct tři slova tam, kde by se jich hodilo dvacet. Samozřejmě až na to, že Jérôme mluví jiným jazykem. Lloyda napadne znepokojující myšlenka: jednoho dne jeho syn zemře. Je to prostý fakt, ale nikdy předtím na to nepomyslel.

„Podívej,“ řekne, „vidíš tu hezkou servírku támhle?“ Zvedne ruku, aby upoutal její pozornost. „Je roztomilá, ne? Seženu ti její číslo, co ty na to? Chceš?“

Jérôme stáhne otcovu paži dolů. „To je dobrý,“ řekne a úspěchaně si začne balit cigaretu.

Od jejich posledního setkání uběhlo několik měsíců a důvod je brzy zřejmý: mají se rádi, ale nemají moc společných témat k rozhovoru. Co vlastně Lloyd o Jérômovi ví? Většina jeho informací pochází z prvních pár let chlapcova života — že je plachý, začtený do komiksů s Lucky Lukem a chtěl by být karikaturistou. Lloyd mu navrhl, aby se stal novinářem. Nejlepší práce na světě, říkal.

„Pořád kreslíš?“ zeptá se Lloyd.

„Kreslím?“

„Karikatury.“

„Už dlouho ne.“

„Tak mě nakresli. Na ubrousek.“

Jérôme se sklopeným pohledem zavrtí hlavou.

Tenhle oběd brzy skončí. Lloyd musí položit otázku, kvůli které celé setkání zorganizoval. Popadne účet a odstrčí synovu nataženou ruku: „V žádném případě. Tohle je na mě.“

Venku před bistroem se ještě pořád může zeptat. Poslední příležitost. Místo toho řekne: „Kde teď bydlíš?“

„Zrovna se stěhuju jinam. Podrobnosti ti řeknu pak.“

„Nepůjdeme se projít?“

„Mířím opačným směrem.“

Potřesou si rukama.

„Děkuju,“ řekne Lloyd, „že sis na mě udělal čas.“

Celou cestu domů se proklíná. Poblíž Les Halles zastaví, aby si přepočítal hotovost. Přímo proti němu se po chodníku řítí teenager na skútru a zběsile troubí.

„A kam mám asi tak uhnout?“ křikne na něj Lloyd. „Kam si představuješ, že uhnu?“

Kluk zpomalí, zanařádá a odře přitom skútreem Lloydovi nohu.

„Kretén,“ odfrkne si Lloyd. Nikdy se na to Jérôma nedokáže zeptat.

„Měls ho přivést s sebou,“ řekne mu Eileen. „Udělala bych mu něco dobrého. Bylo by fajn, kdyby se občas jenom tak stavil, ne?“

„Má dost své práce.“

„Na ministerstvu?“

„Myslím. Já nevím. Vždycky když se ho zeptám, dostanu tyhle vágní...“

Lloyd bezradně rozhodí rukama, neschopen najít odpovídající výraz. „Nevím. Zkus se ho zeptat ty.“

„Dobře, ale nejdřív ho musíš dostat sem. Má přítelkyni?“

„Nevím.“

„Nemusíš se na mě utrhovat.“

„Já se neutrhuju. Ale jak to mám vědět, Eileen?“

„Práce na ministerstvu musí být zajímavá.“

„Možná dělá u kopírky, co já vím.“

„To určitě ne.“

„Ale musím říct, že to je celé nějaké divné.“

„Co je divné?“ zeptá se Eileen.

Lloyd váhá. „Já jen, že... že když ví, čím se žívím, za co jsem ho vychovával, kde jsem celou tu dobu bral peníze... Ví, že jsem reportér, ale nikdy mi nedal jediný tip, ani tu nejmenší informaci z ministerstva. Není to žádná tragédie. Jenom si tak člověk říká, že by mohl.“

„Možná nic zajímavého neví.“

„Já tyhle místa znám, vím, jak to tam chodí. Určitě má něco, co bych mohl použít.“

„Zřejmě nesmí mluvit s novináři.“

26 „To nesmí nikdo. Ale mluví. Říká se tomu únik informací.“

„Já vím, jak se tomu říká.“

„Tak jsem to nemyslel. Promiň.“ Lloyd se dotkne její ruky. „Kašli na to,“ řekne jí. „To bude dobrý.“

Příští ráno se probudí strašně vzteklý. Něco ho ve spánku rozzuřilo, ale nedokáže si vybavit co. Když přijde Eileen na snídani, řekne jí, ať se vrátí zpátky a nají se s Didierem. Poslechne ho. Ale byl by radši, kdyby neposlechla a zůstala, teď i minulou noc. Otevře peněženku. Ví, kolik v ní je, ale stejně to zkontroluje. Pokud už brzo nesežene nějaké peníze, nebude si moci tenhle byt dovolit. A jestli se odstěhuje, Eileen s ním nepůjde.

Co si bez ní počne? Potřebuje peníze; potřebuje námět.

„Zase jsem tě probudil, a to už je skoro poledne. V kolik normálně vstáváš?“ zeptá se Jérôme, když jeho syn zvedne telefon. „Poslyš, potřeboval bych se s tebou znovu sejít.“

Jérôme dorazí do kavárny a potřeše otcí rukou. Lloyd si předem nacvičil, co řekne: „Mrzí mě, že tě zase obtěžuju. Ale potřebuju s tebou zkonzultovat něco důležitého kvůli práci.“

„Se mnou?“

„Je to drobnost. Píšu článek související s francouzskou zahraniční politikou. Spěchá to. Uzávěrka je dneska. Odpoledne.“

Jérôme se zakloní na židli. „Nevím nic užitečného.“

„Ještě jsi ani neslyšel otázku.“

„Ale já skutečně nic nevím.“

„Co tam vlastně děláš?“ prskne Lloyd. Narůstá v něm hněv. „Chci říct, ještě ani nevíš, na co se tě chci zeptat. Už to budou tři roky, co tam pracuješ. Nedovolíš mi, abych se za tebou stavil, nechceš mi nic říct. To děláš vrátného a stydíš se mi to přiznat?“ Zasměje se. „Máš svůj stůl, ne?“

„Jo.“

„Dobře, budu hádat. Klidně odpovídej ano — ne. Nakonec se stejně dostaneme k jádru pudla. Máš stůl blízko k ministroví? Nebo daleko od něj?“

Jérôme se zavrtí. Je mu to nepříjemné. „Nevím. Tak něco mezi.“

„Mezi znamená blízko.“

„Ne zas tak blízko.“

„Proboha, z tebe to leze jak z chlupaté deky. Podívej, já potřebuju nějaký námět. Prostě z tebe chvíli budu tahat rozumy, dobře?“

„Myslel jsem, že máš nějakou konkrétní otázku.“

„A ty o ničem zajímavém nevíš? Koupil jsem ti včera oběd,“ řekne Lloyd. „Dělám si legraci,“ dodá vzápětí.

„Nemůžu ti nic říct.“

„Nehodlám tě citovat. A nechci po tobě, abys tam šel a ukradl nějaké dokumenty nebo tak něco.“

„A co přesně tě zajímá?“

„Těžko říct. Možná něco, co souvisí s terorismem. Nebo s Irákem. Nebo s Izraelem.“

„Já nevím,“ vydechne Jérôme s pohledem upřeným na svá kolena.

Ostatní děti by Lloyda už dávno poslaly do háje. Ale Jérôme ne. Všechny tři dcery jsou stejné jako Lloyd — pořád se o něco snaží, za něčím se ženou. Ale Jérôme nevzdoruje. On jediný je loajální. Dokáže to, když řekne: „Možná ta věc s jednotkami v Gaze.“

„Jaké jednotky v Gaze?“ našpicuje uši Lloyd.

„Neznám detaily.“